

NOVEMBER 2011

Julemesse 2011

26.-27. november
...se mer på s. 4

"Likheter er viktigere enn
heter, og vi har faktisk også
fordommer," reflekterer tre unge
jenter etter Caux-besøk. Se s. 2

"Endelig fant jeg noen som ikke
bare snakket, men som faktisk
gjorde noe," sier student Serena
Baldari. Se s. 3

120 kristne og muslimske
ungdommer til Norge for å bygge
bro. Tar med seg idéen om å
starte fredssirkler tilbake til
hjemlandet. Se s. 4

ET HUS, ET FELLESKAP OG EN VANNKOKER

lofC er et mangeartert nettverk. Sven Nelson (44) fra Drammen skulle treffe en venn som han ikke kjente så altfor godt, men de hadde funnet tonen der ute i snøføyka to nyttårsaftener på rad. Rundt et helstekt lam.

Bussturen tok 4 ½ time. Sjøføren var instruert om å sette Sven av i et veikryss på landsbygda i Ukraina. Kornåkrene strekker seg til horisonten. Daler med skog skjærer ned i åkrene. Kommunismen rådet frem til 2004 og nå sliter de med korrupsjon, fattigdom og mismot.

Nyttår 2009 sto de timevis ute og grillet lam på Lia Gård. Valec hadde visjon om å bygge et lofC senter i Ukraina. Vertskapet på Lia, Ingeborg og Sigmund, ble en stor inspirasjon. Valec og flere unge fra Ukraina gikk i gang. Året etter grillet de nyttårslam i hagen i Sophus Lies gate 5. Prosjektet var i gang og de avtalte at Sven skulle ta turen ned til Baranivka i Ukraina.

"Økonomisk sett var det idiotisk å dra ned for å jobbe", sier Sven. Vi møter ham hjemme i stuen, hvor han har satt seg i peisen for å ta en røyk. "Pengene til flybilletten kunne lønnet en håndverker i måneder, men dette var et eventyr for meg, en ferie og en mulighet for å gi et vennskap."

Huset i Baranivka ligger halvveis nede i en av disse grønne dalene. "De lever i en kamp. Før fungerte ting bedre. Overgangen til noe nytt er vanskelig. Mye mangler. De bruker bl.a. mye tid på å reise fra sagbruk til sagbruk etter planker. Materialene er ikke tørre nok, og plankene vil derfor bøye seg og krype."

Sven er bilmekanikker og forteller entusiastisk om gulvleggeren og hans fascinerende samling av 40-50 år gamle russiske maskiner. Solide gamle maskiner. Med dem gjør han alle slags metall- og trereparasjoner. De ble kjent med ham fordi han hadde en haug trevirke liggende utenfor, som virket tørt og fint.

Med ett blir Sven alvorlig. "Det de egentlig bygger i Ukraina er et team, noe som holder sosialt og menneskelig i et land som er knust". Døgnnet har rytme. Teamet samles rundt bålet kl 7, har en stille stund og deler sine tanker i etterkant. Det er frokost kl. 8 og deretter er

Sven Nelson dro til Ukraina for gi vennskap

det arbeid, kun avbrutt av lunsj og middag.

Måltidene er samlingspunkter og maten er, i følge Sven, "fantastisk". Flere varme retter, og alltid gode rester fra forrige måltid. Ingenting går til spille. Guttene bygger hus og kvinnene lager mat og holder orden. Nå sanket de bær og frukt til saft og syltetøy. Lena, som også besøkte Norge sammen med Valec, leder morgensamlingene. Sven ser at samarbeidet også kan knirke. Guttene kommer seg ikke opp om morgenen, kvinnene får liten oppmerksomhet for det de gjør, og Valec sjef. De som kjenner Sven vet at han kan si ifra. "Jeg måtte kjeft på Valec og minne ham på at de ikke bygger hus, men fellesskap."

"De er også unge og uerfarne. De klaget f.eks. over dyr strøm og en vannkoker som fungerte dårlig, mens de alltid hadde et bål de kunne koke på. Hadde de vært eldre og erfarne så hadde de vel heller ikke startet prosjektet." reflekterer Sven. Nå kokes vann på bål, guttene kommer seg oftere opp om morgenen og hus og fellesskap bygges. Sven anbefaler en tur til Baranivka.

Les om prosjektet på:

www.baranivka.org/en/

Se Sven sin video fra Baranivka på:

www.youtube.com/watch?v=1kD93QKGZ0I

Hva er IofC?

Initiatives of Change (IofC-MRA) er et nettverk med arbeid i over 60 land. Det er åpent for alle, og inkluderer mennesker med ulike livssyn, ulike region og ulike politiske oppfatninger. Et felles utgangspunkt er at den som vil endre verden må begynne med seg selv.

Dette nyhetsbrevet rapporterer kort om endringsprosesser som er i gang fra det personlige plan og til det globale. For mer informasjon se: www.iofc.org eller www.no.iofc.org.

IofC International er en NGO med konsultativ status i FN og deltakerstatus i Europarådet.

22. Juli og kjærligheten

"Hvis en mann kan vise så mye hat, tenk hvor mye kjærlighet vi alle kan vise sammen!" Det var en spontan visjon uttrykt av en AUF-jente etter redslene på Utøya. Hvis den skal bli virkelighet, har vi alle noen runder å gå med oss selv.

Hatet er bare én av kjærlighetens fiender. Grådigheten er en annen. Den økonomiske krisen som ryster Europa, tyder på at de fleste av oss har tatt mer ut av samfunnet enn vi har gitt inn i det. Grådigheten skyver alltid noen ut i kulden. Det er en del av kjærligheten å la være å snylte - enten det dreier seg om svart arbeid, skattesnyteri eller trygdemisbruk. Det kan også bety å avstå. "Sparte 50.000 kr. på handle-faste" var nylig overskriften i en norsk avis.

Viktigere enn hva vi avstår fra, er hva kjærligheten setter oss i gang med. Terrorangrepet i sommer var rettet mot det multikulturelle samfunnet. Men i globaliseringsens tid er fremveksten av fler-etniske samfunn uunngåelig. Istedenfor å stritte imot, kan vi gi denne prosessen et hjerte.

En engelsk, tidligere terrorist, sier at det var møtet med mennesker fra den gruppen han hatet, som forandret ham. Kjærlighet kan innebære å krysse kløftene i samfunnet og bli kjent med dem vi mistror eller frykter.

Vi kan heller ikke ta kjærligheten for gitt i forholdet til dem som står oss nær. Harde ord og selvopptatte holdninger kan gi sår som ikke vil gro. En ærlig bønn om unnskyldning kan helbrede fortiden og forandre fremtiden.

For å vise kjærlighet trenger vi alle et påfyll av kjærlighet. Den som har en religiøs tro kan oppleve det i forholdet til Gud. Storheten og skjønnheten i naturen vitner om en Skaper som er glad i oss.

Oxfordgruppen, Moralsk Opprustning, Initiatives of Change har alltid stått for absolutt ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet. Slike normer gjør ingen til helgen, men de er en hjelp til å tydeliggjøre hva kjærligheten innebærer.

JWW

LIKHETER VIKTIGERE ENN ULIKHETER

Vil du gjøre verden til et bedre sted å være må du jobbe med tre ting; 1. Ikke døm 2. Prøv å forstå 3. Aksepter hvordan folk er." Dette er noe 18 år gamle Fatoumata Kuyateh, som går på Nordstrand videregående skole, tok med seg hjem fra sommerens konferanse i Caux, IofCs internasjonale senter i Sveits.

De var fire unge jenter som i sommer reiste fra Oslo til Caux, sammen med daglig leder av Daru Salaam islamsk Senter på Grønland, Amie Joof. Temaene for de 11 dagene var "Young Muslims Learning to be a Peace Maker" og "Learning to live in a Multicultural world". 45 unge fra ni europeiske land deltok.

"Amazing!" er det første jentene sier om oppholdet. Ikke bare stedet i seg selv, men menneskene, atmosfæren, åpenheten og at man kunne snakke om alt mulig med alle, bidro til en utrolig positiv opplevelse. "Jeg er blitt litt flinkere til ikke å dømme andre, etter at jeg kom hjem," forteller Fatoumata. "Å respektere andres valg, og prøve å forstå dem, er viktig," sier hun.

En annen av de fire, norske Abbie Sengor, 16 år, opprinnelig fra Gambia, forteller; "Vi som er innvandrere tenker ofte at andre dømmer oss, og så glemmer vi at vi også er fulle av fordommer."

En annen ting jentene har lært er at man ikke kan gå ut og skape fred i verden om man ikke har indre fred. "Få av oss har det, men jeg fikk inspirasjon til å bearbeide dette i meg selv," sier Abbie.

Selv om dette var en konferanse for unge europeere, satte jentene pris på å snakke med de eldre menneskene de møtte i Caux, og lære fra deres perspektiver. "Mangfoldet der var som i fredssirkelen her i Oslo," forteller de (fredssirkelen som arrangeres i IofCs hus i Oslo denne høsten, red. anm.). "Det er veldig bra det IofC gjør! Det å sette sammen mennesker i ulike alder og fra ulike grupper i samfunnet for å jobbe med forandring. Man må ha et fellesskap for å skape endring, og som fellesskap ser man viktigheten av det vi har til felles mer enn ulikhetene," sier hun.

"Erfaringene fra Caux var verdt sin vekt i gull", sier Amie. "Vi ble kjent med mange

mennesker, fra en 14 år gammel gutt til mennesker over 80 år. Vi ble venner med mennesker fra andre land, med en annen bakgrunn, språk, etnisitet og religion. Selv vasket og skrellet jeg poteter sammen med et tidligere medlem av parlamentet fra Leeds i Storbritannia, og tok oppvasken sammen med en pensjonert biskop. Vi kommer aldri til å glemme de fine og gode erfaringene fra Caux. Vi har enda ikke landet og vil gjerne gjøre det igjen og igjen", sier hun.

Lise og Fatoumata Kuyateh og Abbie Sengor; "Vi har alle fordommer, og vi må jobbe i fellesskap om vi skal skape endring", sier de tre Oslo-jentene etter Caux-oppholdet.

FANT MIN KRISTENTRO GJENNOM ISLAM

Everybody wants to change the world, but nobody wants to change, står det å lese på Serena Baldaris Facebookside. Serena er 21 år, og hadde for et halv år siden aldri tenkt noe særlig over hva "change" egentlig betyr.

Serena studerer Religion og Samfunn på Universitetet i Oslo, er halvt italiensk og hadde sitt første møte med IofC da Imam Ashafa og pastor Wuye besøkte universitetet i vår.

Etter møtet med Imamen og Pastoren på UiO, ble studenten nyskjerring. På IofC's nettside, under overskriften "Hva kan jeg gjøre" fant hun utfordringen; "Hvis du vil forandre verden, må du forandre deg selv". Hennes første tanke var "nei, det tror jeg ikke". Hun sier nå at hun undervurderte tanen som ligger i denne forandringen. "Etter hvert har jeg skjönt at det er riktig", sier hun. "Man kan faktisk leve forandringen gjennom hvordan man er i hverdagen".

Press fra majoritetssamfunnet

Serena kom fra Italia til Norge som 9-åring. I starten slet hun med å passe inn. Det var mye hun ikke fikk lov til, som "alle andre" gjorde. Det gjaldt ting som å være sent ute om kvelden, festing, drikking og å gå utfordrende kledd. Hun opplevde et voldsomt press på å være som alle andre, på å være politisk korrekt i forhold til det norske majoritetssamfunnet.

Selv er Serena katolikk, men fant fort ut at hun hadde mye til felles med de muslimske jentene i klassen. I dag er et stort flertall av vennene hennes muslimer. "Vi hadde mye til felles i måten å se livet på, i mentalitet og tenkesett. Vi fant også ut at troen på Gud holdt oss sammen." Hun erfarer at det er mange som tror på Gud, men å si at gudstroen har konsekvenser for våre valg og hvordan vi lever, er fremmed for mange.

Ved å bli kjent med islam gjennom venner fra ulike deler av verden, sier Serena at hun har blitt bedre kjent med egen tro. "Du kan godt si at jeg fant min egen tro gjennom islam", sier hun.

Fra teori til praksis

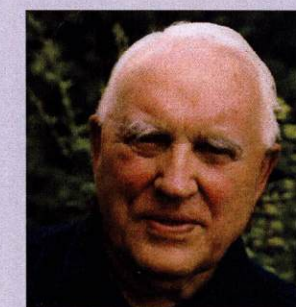
På Universitetet studerer hun forholdet mellom islam og kristendom. Tanken er at studentene skal engasjere seg i et samfunnsprosjekt. "Men det akademiske miljøet blir veldig teoretisk. Det er masse samfunnsnyttig kunnskap som blir værende i det lukkede universitetsmiljøet, og det er jo ikke til noen nytte", sier hun. Etter hennes tilfældige møte med IofC i vår, følte hun at hun endelig hadde funnet det hun hadde lett etter i lang tid. Noen som faktisk gjorde noe.

De diskuterer temaer de er engasjert i, reflekterer over likheter og forskjeller og hvorfor vi gjør som vi gjør. "Jeg har lært å utfordre meg selv og lære av de feil jeg gjør. Tanken om å begynne med seg selv, må man ha med seg hele tiden. Det handler om å stille spørsmål ved hva jeg gjør og hvorfor. Det har å gjøre med hvordan man møter mennesker i hverdagen. Hva hjelper det for eksempel å tenke at mennesker er så kalde, når man sitter der og ser sur ut selv", spør hun.

"I IofC fant jeg endelig noen som aktivt jobbet for et bedre samfunn, og ikke bare snakket om det," sier Serena Baldari, som nå leder IofCs onsdagskvelder.

Leif Hovelsen (1923-2011)

Leif Hovelsen arbeidet på heltid med IofC i over 60 år, inntil han døde, 30. september 2011. I en nekrolog i Londonavisen The Daily Telegraph 24. oktober fortelles Hovelsens historie om arrestasjon og tortur under Gestapo 19 år gammel. Da det så som mørkest ut og han ventet henrettelse, fant han frihet

under Gud. Han tilga gestapomannen som hadde mishandlet ham og ble en mann som arbeidet for forsoning og menneskerettigheter i mange land etter krigen.

Med referanse til Leifs arbeid for forsoning mellom Norge og Tyskland og hans mange kontakter med de sovjetiske dissidentene, skriver forfatteren Peter Normann Waage i Aftenposten; "Leif hadde en usedvalig evne til å føre mennesker sammen og slik utvirke at noe skjedde med alle parter. En sann venn er en sjelden fugl. Leif var en slik fugl, med et vingspenn som favnet mennesker over hele verden."

Les mer på <http://www.iofc.org/node/58403>

Speakers
Corner

Ubehagelig

I Norge misliker vi materielle forskjeller. Urettferdighet oppleves som ubehagelig. Samtidig hører vi ofte at vi ikke kan ta all verdens elendighet inn over oss. Da blir vi gale.

Nå er imidlertid fattigdommen kommet til Oslo vest. Det faktum at vi kan nyte rent vann, mat, strøm, varme, vaske-maskin og komfyr gjør oss til velstående. Selvsagte ting for nordmenn, men dette plasserer oss med klar margin som del av klodens overklasse.

Noen steinkast unna, i Husebyskogen bor en gruppe Romfolk under presenninger. Familier. Høstværet er ruskete. Etter å ha tigget penger en lang dag nede i sentrum samles de, lager mat på ildsteder, spiser, sover og lever sitt vante liv. De rober Fretex sin beholder for klær når det blir kaldt. Kontrasten til vår velstand er ubehagelig.

Nå skal leiren visstnok fjernes.

Behagelig?

Anders Berg Skånlund

Redaksjon:

Ragnhild Hærem Østmo (red)
Sturla Espolin Johnson
Anders Berg Skånlund
Jens Jonathan Wilhelmsen
Ole Østmo

JULEMESSEN 26.-27.NOVEMBER

21 pepperkakehus er klare for julemessen i Sophus Liesgt. 5, til inntekt for lofCs arbeid i Norge. Mange har også hjulpet til å bake småkaker for salg. 140 egg og 10 kg mandler går med. I tillegg 200 pepperkaker, 60 liter

apelsinmarmelade, syltetøy og rørte tyttebær samt mengder av kaker til kaféen, hjemmestrikkede sokker og votter, og fin gevinst for loddsalg. Takk til alle som har bidratt til denne årlige begivenheten!

Levende historie

"Håp i rykende ruiner" er overskriften på en 6 siders artikkel med bilder i oktoberutgaven av bladet LEVENDE HISTORIE om MRAs (nå lofCs) rolle i Europas moralske og materielle gjenreisning etter 2. verdenskrig. Historikeren Håvard J. Nilsen skriver levende og innsiktsfullt om Buchman og bevegelsen han

grunnla, og gjengir bl.a. et personlig brev fra stortingspresident CJ Hambro til Buchman 1933. Forsoningen mellom arvefiendene Tyskland og Frankrike, spores tilbake til møtene mellom tyske og franske ledere i Caux de første årene etter krigen. Bladet fåes kjøpt i de fleste bladutsalgs.

UNGDOM: BYGG BROER, IKKE MURER

Fra internasjonal uke i Drammen, kom 120 ungdommer fra bl.a Mostar i Bosnia og Minnesota (USA) på besøk til lofCs hus i Oslo. Bosnierne kom fra en skole hvor kristne og muslimer lever totalt adskilt, grunnet konfliktnivået mellom de to gruppene i landet. Gjennom Norges-besøket skjedde det noe; murene mellom ungdommene begynte å slå sprekker. Tilliten fikk grobunn og broer begynte å vokse frem.

Ungdommene fikk høre om lofC, og hvorfor det er viktig å jobbe for å bygge broer, selv i et fredelig land som Norge. Jens J. Wilhelmsen fortalte fra sin egen opplevelse etter 2. verdenskrig. Han fortalte hvordan han klarte å gjøre bitterheten overfor tyskerne, som gnaget i hjertet, om til håp om forsoning, og etter hvert også til

kjærlighet for Tyskland. Historien nådde hjertene til ungdommene, og illustrerte lofCs læresetning om at forandringene som forandrer verden, begynner i oss selv. En av lederne av høstens Fredssirkler i lofC-huset, Sadia Hussain, fortalte hvordan det var for henne å vokse opp som norsk-pakistaner og norsk muslim i Norge. Hennes historie viste hvordan både murer og broer som bygges i samfunnet, påvirker enkeltmenneskets identitet.

Besøket ga deltakerne gode redskaper for å fortsette arbeidet med å rive murer og bygge broer. Blant annet ønsket flere av lærerne og elevene fra skolen i Mostar å starte en fredssirkel der når de er tilbake i Bosnia.